

Kántor Zsolt

Kontextus és ágens

A képzelet úgy spriccelt, akár a zuhanyozás. Több forrásból és erősen. De a reflektálás egyre halkult. (Liliom volt a lexikonba préselve. És kilógott a centrifuga tetején.) Egész szappanozás alatt arra a szóra koncentrált, ami kellemes érzéseket szült benne: Design! Adél szájából kicsit furcsán hangzott tegnap, a kávéház teraszán. Nem állt jól neki a hosszú, vékony cigaretta. Hajnalban egy könyvgerincet nézett. Hrabal sörgyári regényének díszes élet. Majd belelapozott. Az élet értelmét látta meg benne, mint egy parkot. Valaminek minden mondattal vége. Állította a krupié. A nappal egy szó. Jelentésrétegeket lehet belőle kicsomagolni. A gondolat csukódik, a závarzat kattán. Aztán egy másik látószögből lő rá a jelenségre a szem. Smaragd zöld a fogkefe. A medálom is összerendezte, ahogy szétkenete a kémiát magán. Cifra törölközők között járkált. Egy könyvben beszélgetni szoktak a papírlapok. Az oldalszámok navigálnak, moderálnak. Hogy minden hajó a kikötőbe érjen, mire kézbe veszi a skanzen az olvasó, mert minden regény egy szó-múzeum. Egyes lények már születésük előtt üzentek a nemlétből. Miért élnél örökké? És a válasz: csak! A boldogság egy prosti: a lét megérett arra, hogy! És végképp. Nézd csak! A vázában egy (drót-szobrocška) ín-spirál! Ez az, ami írásra inspirál. Adél elméjében egy apró redő a tegnapi ötlet. A szitakötő, a reggeli séta és a libidó.

Egy nem létező nyelv

Az érzéketlenség eltávolítása

Kék szótövek a hóban. Búvópatak-próza. Erasmusi óda. Ahogy lehajolsz, úgy látszol, mint egy kettétört rózsza. A lelked végre összeállt: lett belőle mondat. Az első rápillantás után máris dimenziókra bomlik, ami kompakt. Fényképezem a szádat. Az ajkak közé vett szőlőszemet. Lehetetlenség az imádat. A folyó partján a szubjektum figyel. Ösztönösen érzekelek és szerkeszt. Máté pénzügyi revizor volt. Vámszedő. Szóba se álltak velem a farizeusok. Mégis hitre jutott. S ez csak látszólag volt morál. Így sem imponált. A legjobb szellem szállt bele a lelkébe. Egy napló lapjai ittak belőle. S te egy üveggolyóstollal kopogtatsz az atlasz felületén. Miért választotta ki a legbűnösebbet a Kezdet?

Kenyér háza

Palackba zárt pergamen. Megilla. Jézus vérében van a sorsom. A génkészletem. Voltaképp az írást feszítették keresztre. A logosznak folyt ki a vére. Mert Ő a testté lett ige. Azután erre a vérré épült az egyház. Jeruzsálem, Efézus, Korinthus és Filippi. Az ószövetségi szövetbe belevarrta az új szőnyegmintát. Nem igaz. Nem mindegy, hová pottyán a ponty. Örök a tévedhetetlenség, mint az értelem és az idő. A közvetlen érzékelés gerjeszti és tölti fel az „ivadékokat”. Lázasan érzékeli a „nemlé”. Hogy folyamatosan fenyegeti a Menny! A testbe költözés pillanata maga az ihlet. A lélek színesztéziája. Egy illat felfeslik. Az élet szövege alól kijön a drága pára. Bemegy a szomorú előszobába. Jézust újra felfedezi a papság. Végre!

A paradigma bőre

Olykor energia a beszéd. A száj izgalomba jön. A nyelv életbe lép. Ahogy fogy a lélegzet, a szó is kevesebb. Bárcsak a nyelv mozgatná az egeket! A hit pedig csinálná a helyet. Képezné a tereket. A tiszta ész nem lenne jeges. A belátás pedig kikezdetetlen volna. Szinte nemes. Mint a mű, mint a legjobb forma. Akár sós emlékfoszlányokra tapadva könnyes szemek. Az elmélkedő olykor átlép egy új gondolkodásmódba. Majd jön a bor és egy kis szóda. S a kételyek most lesznek lebontva. Lassan szétnéz a másik fejében. Ha már bent van, legalább kinézzen. Hát igen. Mindent kimondtak mások s elmeséltek. Hiány honol. Szellem vagy kísértet? Még mindig csak sétálnak a szelídek. És széthull a Hold. A vers meg úszik a Dunán. Ilyen a kor.

A Klaviatúra szigetén

A lapból kinő egy szó-növény, fehér üvegből opál kérdőjel. Majd lassan, kis lépésekben, megépül egy térbeli mondat. Tiszta, lerágott csont csak! Csupa spóra, liánok, borostyán és lépcsők. Kellemes, enyhe hétfő. Zongora alakú épület. A páncéltörkéek között medence. Lengőtőzeg, sűrű, pompázó jázminfüggöny. Fű a márványlapok között. Ideális sótartalom. Lenmagok, begóniák, kaktuszok magvai szóródnak szét az álom kertjében. Sweet Temptations. Édes kísértések. Nem édesek! Mérgezőek.

Ágens

A kétely egy hely. Benne ül a Gólem. Mint egy pont. A taps hullámpapírja. Mintha egy maszk mögül érintetlen arc leskelődne. A díszlet esőfüggöny mögött tűnik el. Kövér vízgömbök kapják be a szekrényeket. A harag az emlékezet mélyére süllyed. Elszenvedjük, amit nem teszünk meg, a tabuk és transzparens preferenciák. Önjáróvá fejlesztett szokások. Én vagyok-e, aki önmagáról gondolkodik? A test és az írás egybeforr. Az elmét kiszervezi a bor.

Az emlékezés szövege

A mnemotechnika működését borítja be a folyékony tekintet. Majd azt mondjuk, hogy múlt. Ami lehullt. Hiába történt meg, nincs nyoma. Tényként aposztrofált gondolat. A képzelet, akár a reggelek. Az asztalon mákgubó fejek. Mit kezdünk hát azzal, amit megbántunk? Talán az idő is egy könyvborító. Amit kigyártunk. Visszajár a köldöknézés. Nem a szülei életét akarja élni. Majd amikor belép a múlt, visszajára fordul minden. A különbözést felöltözi az ügyrend. Mint létet, ami fáj. Hazudhatná magának azt is, hogy tradíció-dúsítás. De nem! Inkább hirtelen adódó transzparenciának hívja. Ezért hát, Atlantisz alábukik az álom tajtékjában, Arkhé, aperion! Dúsítja a szó-kincset a szó-számtan.

Bebábozódik a hangban a vízcsepp

„Ahogy az anyaméhben formálódik, betölti a kibeszélhetetlen öröm.”

Egyenlőségjel-zárójel kombinációk. Stukkók és kerubok. A hihetetlen előtt megtorpan a szó. Nem esik bele a biztonsági sávba, ami árny. Mint az ész fotocellája. Szél lapozgat a tenger-szerű teljességben. S a dagály megérkezik. A vízcsepp bebábozódik a hangban. Lázás hipotézisként észleli a nyaraló a hirtelen ölébe potytyant újságot. A szavak nagy gyűjteményeként. Nem kánon-széria. A laudálás ellenszéruma. Egy hegedű. és egy fagott összeforrása. Paradigma a doktrína oltárán.

Hozzáférés

Bildung és lét

Testté lett szöveg.
Alakot öltött tudás.
Ahogy olvas, az a ház.
Koncentrált tartózkodás.
Objektív táj, juhok, törek.
Egy mondatot tart a szeg.
A kéz, az ín, a szótövek.
Tenyérnyi szöveghelyek.
Szavak, lágy szövegek.
Mire megérti, este lesz.
Amit az Isten érte tett.
Nem bántja lelkiismeret.
Nem dorgál, ölbe vesz.